

El pols de Netanyahu

Acostumat a una carrera basada en la imatge i la paraula, el primer ministre d'Israel deixa enrere un rastre d'errors i afronta el primer repte polític per arribar a un acord amb els palestins sobre Hebron.

El primer ministre d'Israel, Binyamin Netanyahu, va descobrir la setmana passada quin era el cost dels seus excessos verbals. Bibi, com el coneixen els seus correligionaris conservadors del Likud, hagué de treure tot el múscle polític per no perdre el control de la situació en vigílies de l'acord amb el president palestí, Yasser Arafat, per la retirada militar israeliana de la major part de la ciutat cisjordana d'Hebron.

"Deixeu d'autoflagelar-vos i d'acusar el vostre govern de no complir les promeses", va arribar a cridar Netanyahu en una reunió a porta tancada amb els grups parlamentaris de la coalició governamental. I és que el primer ministre afrontava una autèntica rebel·lió dels seus falcons que li recordà a la cara la promesa electoral del maig passat, quan era candidat i prometia que "Hebron és jueva des de sempre i per sempre".

Ariel Sharon encapçalava la revolta de palau. Arik és un dels barons més poderosos del Likud i ocupa l'estratègic Ministeri d'Infraestructures. Ell i tres ministres més, en un gest sense precedents a Israel, acabaven de negar el vot de confiança al seu primer ministre en una moció de censura presentada el penúltim dia de l'any per un petit partit de l'extrema dreta, el Moledet, que va ser derrotat.

Els falcons del Likud i d'altres partits minoritaris del govern van intentar fins última hora sabotejar l'acord sobre Hebron. Netanyahu, pressionat pels Estats Units, va haver de virar aleshores cap el seu ministre de Defensa, el general en la reserva Yitzhak Mordehai, que ha estat l'autèntic pilar de l'entesa amb els palestins. Mordehai s'ha destapat com l'home del govern que millor sap parlar amb

l'altre bàndol. En primer lloc va nàixer a l'Iraq, amb la mentalitat àrab i domina el seu idioma. Ha aconseguit la confiança d'Arafat. I ja comptava amb el suport dels alts comandaments de l'exèrcit israelià, enfrontats obertament amb el primer ministre.

L'estat major, bàsicament compromès amb els acords de pau firmats per l'anterior primer ministre, el laborista Shimon Peres, que ells mateixos van assessorar, ja van veure amb recel la mateixa elecció de Netanyahu, l'home que prometia deixar de fer concessions als palestins. La crisi de confiança va arribar a un moment crític el setembre, amb l'obertura del túnel dels Asmoneus que va provocar una revolta palestina i la mort d'unes 90 persones, entre elles una vintena de soldats. Netanyahu, quan es va adonar que havia obert la caixa dels trons, va declarar que havia consultat la inauguració del túnel amb l'estat major, punt que va ser rotundament desmentit pel seu cap, el general Amnon Shahak, que va arribar a presentar la dimissió, segons va filtrar el diari britànic *The Times*.

La confiança ja no s'ha refet, i l'últim capítol de la crisi el va protagonitzar fa quinze dies un altre general, Oren Sharor, que presentà la dimissió irrevocable després de ser suspès justament per mantenir contactes discrets amb l'ara cap de l'oposició, Shimon Peres.

Netanyahu, doncs, es trobava en un procés d'aïllament creixent, blocat entre les pressions dels falcons dins el govern i les protestes obertes dels militars més realistes. Va haver de prendre una decisió, i sembla que l'acord d'Hebron indica per on vol anar. D'aquí a uns dies serà rebut calorosament a la Casa Blanca, on el president dels Estats Units l'encoratjarà a anar més lluny, cap a la fase final del procés on entren en joc el futur dels assentaments i de Jerusalem.

Això, però, ara per ara, és córrer massa perquè amb l'actual govern aferrat a les seves promeses electorals el primer ministre sembla que no podrà avançar gaire lluny. De moment, s'ha demostrat que l'estructura dels acords de pau es prou flexible per resistir les vicissituds.

Binyamin Netanyahu. El primer ministre israelià es troba blocat entre les pressions dels falcons dins el govern, oposats al procés de pau, i les protestes dels militars més realistes, compromesos amb els acords que Shimon Peres va firmar amb els palestins.

Joan Roura